

[Finansministeren.]

samfund, hvis man, hver gang der skal gennemføres noget, som en meget, meget stor gruppe i den danske befolkning — halvdelen i hvert fald, måske mere — mener er rimeligt, skal slynge den slags ting ud?

Jeg mener, at vi skal kunne fortsætte reformarbejdet og omdanne samfundet i mere demokratisk retning, også mere økonomisk demokratisk retning, end vi kender det i dag, og det er jo en anden side af denne sag. Man kan sige, denne sag har noget med det at gøre, men skal man ind på bedre systemer end det, vi kender i dag, så tror jeg ikke, man kommer uden om, at vejen må gå over økonomisk demokrati, sådan at medarbejderne får andel i kapitalen. Så kan man godt begynde at snakke om, at den beskatning, som det offentlige i det nuværende system lægger på virksomhederne for at inddrage disse værdier, måske kan undværes, fordi den så kan indgå i et samlet system med økonomisk demokrati, hvor medarbejderne i virksomhederne på den måde får andel i disse værdier, således at de ikke bare tilfalder en lille gruppe i det danske samfund.

Ja, jeg kan altså desværre ikke takke de radikale, venstre og de konservative for nogen tilslutning her i dag. Jeg har forstået, at man har givet tilsagn om i hvert fald en saglig behandling i udvalget, og det kan vi da altid være glade for. Jeg kan på min side også sige, at jeg er villig til at drøfte visse ting, de ting, jeg har nævnt her med hensyn til den usikkerhed, der kan være i visse tilfælde, og den urimelighed, der måske kan være i visse tilfælde, hvor erhvervsvirksomheder skal flytte. Det vil jeg gerne se på.

Juul-Madsen: I mit indlæg nævnte jeg ikke problemet i forbindelse med parcelhusene. Det var ganske bevidst, at jeg ikke gjorde det, for jeg ønskede ikke at medvirke til, at denne problemstilling blev inddraget i denne debat om nogle lovforslag, der jo ikke har relation til parcelhusene. Men når andre har gjort det, og når specielt hr. Ømann har gentaget sine yndlingsteorier vedrørende parcelhusene, så er det også nødvendigt for mig at komme med en enkelt kommentar.

Hr. Ømann har jo et særligt forhold til parcelhusejerne. Så vidt jeg husker, er det hr. Ømann, der har brugt udtrykket „ligu-

sterfascister“. Jeg ved ikke, hvad hr. Ømann lægger i det udtryk, men jeg må indrømme, at i mine øren lyder det nærmest som et skældsord. Hr. Ømann kan jo dårligt udtale sig til en avis eller udtrykke en politisk opfattelse, næsten uanset hvad den drejer sig om, uden at der kommer et angreb på parcelhusejerne og det, han kalder deres privilegier. Det har hr. Ømann lov til, og jo længere han bliver ved, set fra mit synspunkt, desto bedre.

Men vi andre har så også lov til at sige, at vi er ganske uenige med hr. Ømann. Når man nævner de store stigninger i ejendomsværdierne, det gælder såvel parcelhusene som andre ejendomme, så må man jo, for at der bliver rimelighed i det regnestykke, have en lang, lang række faktorer med såsom lejeværdi, som hr. Ømann jo heller ikke kan få høj nok, såsom beskatning af grundværdierne, som hr. Ømann og hans venner ikke kan få høj nok de steder, hvor de har indflydelse. Man må også tage hensyn til den almindelige prisudvikling og reallønssstigning i samfundet. Før kan man ikke på reelt grundlag diskutere de ting, som hr. Ømann så flot og så ofte slynger ud vedrørende „parcelhusejernes helt urimelige skat-tefordele her i landet“ — for at bruge et af hans yndlingsudtryk.

Jeg beklager mig ikke over, at den højtærede finansminister var utilfreds med min tale. Jeg ville have undret mig, hvis det ikke havde været tilfældet. Det ligger nu engang sådan, at der i denne sal nok går en ganske klar skillelinje med hensyn til, hvorledes vi vurderer, hvad der er af beskatningsmuligheder — og jeg må i forbindelse med de lovforslag, vi behandler, i saglighedens og sandhedens interesse sige: øgede beskatningsmuligheder — hos det erhvervsliv, der skal bære samfundsudviklingen. Der er nok en helt klar skillelinje i salen mellem den opfattelse, som det, vi kalder de borgerlige partier, har af, hvor meget erhvervslivet kan bære, og hvor meget finansminister Grünbaum og hans parti, for slet ikke at tale om SF, mener erhvervslivet kan bære.

Det, jeg har understreget, er, at vi er ude i en udvikling, hvor man tapper erhvervslivet for kapital og gør det på et tidspunkt, hvor erhvervslivet mangler kapital, bl. a. fordi omstillingsprocessen, nyinvesterings-